

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Anul XIX

No. 10.

Cuprins:

...

Înainte, mereu înainte!

Înainte, mereu înainte!

Viitorul Bisericii

Ziua Școlii de Sabat

Spiritul profetic în
Mișcarea Adventă

O scurtă biografie

Cursul de bucătărie ținut
în Comunitatea Labirint

Iubitori de plăceri

Una din miile acelea

Porunca II-a din Decalog

Pentru cei mici —
Șarpele în Paradis

„..... Terminat
Campania“

Necrologuri

Anunțuri

Diverse

Oricât ar fi de presărat cu spini drumul ce trebuie să-l străbatem noi, cei împreună lucrători cu Dumnezeu, — în fața chemării și a datoriei, oricând și ori unde, să nu știm decât un lucru, un singur lucru: înainte!

Oricât de multe piedici ni s'ar ivi în cale, oricâte sacrificii ni s'ar cere: înainte! Învățătorul divin a mers până acolo cu sacrificiul, că de bună voie s'a dat morții pentru izbăvirea unei lumi pierdute. Nu mai puțin ni se cere și nouă. Trebuie să fim gata a ne jertfi chiar și vieța, când e vorba de a face cunoscută solia mântuitoare unei omeniri confundate în bezna necunoașteri de Dumnezeu.

Căci într'adevăr, potrivit glăsurii Apostolului cel iubit, atâta vreme cât se calcă în picioare poruncile lui Dumnezeu, nu poate fi vorba de cunoașterea Lui; iar „cine zice că îl cunoaște și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el“.

Fără preget, deci, să strigăm la porțile cetăților, la răspântii și în piețe, vestind apropiata revenire a Împăratului slavei.

Mereu neobosiți: în amurguri trandafirii ca și în dimineți însorite, în zăduful amiezei ca și în miez de noapte, să nu pregetăm o clipă a aduce aminte contemporanilor noștri de înfricoșata judecată a zilei celei de apoi.

Crainici credincioși ai adevărului și a unor vremuri noi, să împărțiem zeloși pe ogoarele inimilor sămânța temerii de Dumnezeu și a păzirii poruncilor Lui.

Să nu fie nimic ce ar putea să ne înspăimânte. Nici umbră de șovărire să nu se abată asupra noastră. Nicio osteneală să nu ni se pară prea mare, când e vorba de a întoarce pe alții la Dumnezeu. Într'un cuvânt, nimic să nu poată pune stavilă înaintării noastre.

Munți de granit dacă ne-ar sta în cale; abisuri fără de fund dacă ar sta să ne înghită, noianuri de ape vijelioase dacă ne-ar zăgăzui trecerea, — de un singur gând să fim însuflețiți: înainte!

De-apururi și pretutindeni să ne sune în auz cuvintele Începătorului vieții: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!“

Lozinca noastră de azi și de totdeauna să fie: înainte, mereu înainte! Un singur pas făcut înapoi însemnează lașitate. Despre lași (fricoși) cetim, însă, că partea lor este în iazul care arde cu foc și pucioasă. Să nu fie, deci, între noi nici măcar unul singur care să dea înapoi în fața greutăților și a neizbutirii.

Urmând pilda Apostolului neamurilor, să fim pururi gata a fi turnați ca o jertfă de băutură, să fim gata până la unul. Imbrăcați

(Urmare la pag. 10)

Viitorul Bisericii

III.

Conflictul final

Un cuvânt inspirat descrie conflictul final în termeni mișcători: „In viziune am văzut două oștiri în luptă îngrozitoare. Una din oștiri purta în fruntea ei steaguri pe cari erau semnele lumii; cealaltă purta în frunte steagul pătat de sânge al Prințului Emanuel. Steag după steag era lăsat să se plece în țărână, când grupă după grupă din oastea Domnului se unea cu vrăjmașul, și seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul lui Dumnezeu care ținea poruncile. Un inger sbura în mijlocul cerului și punea steagul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu voce tare: Intrați în rânduri. Aceia cari sunt credincioși față de poruncile lui Dumnezeu și față de mărturia lui Hristos, să-și ocupe pozițiile. Ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți, și nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi, și vă voi fi Tată, iar voi Imi veți fi fii și fiice. Toți cei cari vor să vină și să ajute Domnului, să dea ajutor Domnului împotriva celui tare’.

„Lupta era în toi. Biruința era când de o parte, când de alta. Deodată ostașii crucii dădură înapoi, ca atunci când un stegar leșină’. Isa. 10, 18 (ed. engl.) Dar retragerea lor aparentă avea loc numai pentru ca să câștige o poziție mai avantajoasă. Se auzeau strigăte de bucurie. Se înălța un imn de slavă pentru Dumnezeu și glasuri de ingeri se uniră în cântec, când ostașii lui Hristos infipseră steagul Lui pe zidurile cetății stăpânită până atunci de vrăjmașul. Căpitanul mântuirii noastre conducea lupta și trimetea ajutor ostașilor Lui. Puterea Lui se desfășura cu mare tărie, încurajându-i să împingă lupta până la porți. El îi învăța lucruri teribile în ce pri-

vește dreptatea, în timp ce-i călăuzea pas cu pas, biruitor și ca să biruiască.

„In cele din urmă lupta a fost câștigată. Oastea care venea după steagul cu inscripția: ‚Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus’, era strălucitor de biruitoare. Ostașii lui Hristos erau chiar lângă porțile cetății și cetatea a primit cu bucurie pe Împăratul ei. Împărăția păcii, bucuriei și a dreptății venice a fost întemeiată”. — „Mărturii pentru Comunitate”, vol. 2, pp. 276. 277.

În cursul acestei lupte va fi cernut poporul lui Dumnezeu. „Căci iată, voi porunci și voi vântura casa lui Izrail între toate neamurile, cum se vântură cu ciurul, fără să cadă un singur bob la pământ! Toți păcătoșii poporului Meu vor muri de sabie, cei ce zic: ‚Nu ne va ajunge nenorocirea, și nu va veni peste noi’. În vremea aceea voi ridica din căderea lui cortul lui David, îi voi drege spărturile, îi voi ridica dărâmturile, și-l voi zidi iarăși ca în zilele de demult”. (Amos 9, 9—11.)

În capitolul 8 și 9 este arătat lămurit că aici este vorba de experiența poporului lui Dumnezeu în ultimele zile. „Zilele curățirii Bisericii se apropie. Dumnezeu doarește un popor curat și credincios. În examenul amănunțit care va avea loc în curând, noi vom putea măsura mai bine puterea lui Izrail. Semnele ne prevestesc că s’a apropiat vremea când Domnul va arăta că vânturătoarea este în mâna Sa și că atunci Iși va curăți Biserica Sa”. — „Mărturii”, vol. 5, pag. 80. Spiritul profetic nu lasă să se strecoare nicio îndoială asupra acestei alegeri. „Una după alta, cete din oștirea Domnului treceau de partea vrăjmașului”. Declarația aceasta ar trebui să uplece cu o teamă sfântă orice inimă sinceră. Unde voi fi eu atunci? Unde va fi fratele și sora mea? În

rândurile credincioșilor sau în rândurile rătăcirii?

Să meditam la avertismentele cari urmează și să cumpănim fiecare frază: „Nu mai este mult timp până când încercarea va veni peste fiecare suflet. Ni se va cere ca să primim semnul fiarei. Acelor cari au cedat puțin câte puțin cerințelor lumești și s’au potrivit obiceiurilor ei, nu le va fi greu să cedeze pusterilor veacului acestuia, mai de grabă decât să se expună batjocurii, insultelor, amenințărilor, închisorii și morții. Lupta se dă între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În timpul acesta aurul va fi despărțit de sgura care se găsește în Biserică. Adevărata evlavie se va deosebi clar de evlavia aparentă și falsă. Multe stele pe cari le admirăm pentru strălucirea lor, vor pleca atunci în întunec. Asemenea unui nor, pleava va fi purtată de vânt departe, chiar din locurile unde acum vedem numai arii bogate de grâu. Toți aceia cari își asumă podoabele templului, dar nu sunt îmbrăcați cu dreptatea lui Hristos, se vor arăta atunci în rușinea goliciunii lor”. — „Mărturii”, vol. 5, pag. 81.

„Lucrarea pe care biserica a neglijat s’o facă într’un timp de pace și prosperitate, o va face într’o criză grozavă, în împrejurările cele mai descurajatoare și cele mai grele. Avertizările pe cari acomodarea cu lumea le-a adus la tăcere sau le-a împiedecat, trebuie să fie date sub cea mai aprigă împotrivire din partea dușmanilor credinței. În vremea aceasta cei superficiali și egoiști, a căror influență a întârziat foarte mult progresele lucrării, se vor lepăda de credință și vor trece de partea dușmanilor ei vădiți, către cari de multă vreme se îndreptau sentimentele lor. Acești decăzuți vor da atunci pe față cea mai aprigă dușmănie, făcând tot ce le stă în

putere ca să apese și să asuprească pe frații lor de mai înainte, și să ațâțe nemulțumirea împotriva lor. Vremea aceasta este chiar în fața noastră". — „Mărturii”, vol. 5, pag. 463.

„La apropierea furtunii, un mare număr dintre aceia cari au profesat credința în solia celui de al treilea înger, dar cari n'au fost sfințiți prin ascultarea de adevăr, vor părăsi pozițiile lor și vor trece în rândurile împotrivorilor. Unindu-se cu lumea și luând parte la spiritul ei, ei au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină, și când vine încercarea, ei sunt pregătiți să primească partea ușoară și populară. Oameni de talent și cu vorbire frumoasă, cari s'au bucurat odată de adevăr, își vor întrebuința puterile lor spre a înșela și a pierde sufletele și vor deveni cei mai înverșunați vrăjmași ai fraților lor de mai înainte. Când păzitorii Sabatului vor fi târâți înaintea tribunalelor ca să dea socoteală de credința lor, acești rătăciți sunt cei mai activi agenți ai lui Satana, ca să-i ponegrească și să-i invinuiască și vor căuta să ațâțe pe conducători împotriva lor”. — „Marea Luptă”, pag. 650. 651.

Urmările lepădării luminii

Acela care neglijează interesele sale veșnice face o greșeală fatală. El suferă o pierdere nemăsurată de mare. Mai târziu el va vedea nebulnia purtării sale și va cădea într'o disperare fără margini. „Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete după auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi atunci dela o mare la alta, dela miază-noapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo, ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-l vor găsi. În ziua aceea se vor topi de sete fetele frumoase și flăcăii”. (Amos 8, 11—13).

Tineri ai Bisericii advente! Poziția voastră de acum față de solie și față de Mântuitorul hotărâște experiența voastră, căci va ve-

ni fără de veste vremea strămtorării, așa cum n'a mai fost niciodată. Astăzi este timpul potrivit de a căuta în Isus adăpost sigur contra furtunii care se anunță.

„Apoi am văzut că cele șapte plăgi urmau să fie curând vărsate asupra acelor ce n'au acoperământ; totuși lumea nu le dădea mai multă atenție decât unor picături de apă, cari au să cadă în curând. Am fost apoi făcută în stare să suport teribila vedere a celor șapte plăgi ale mâniei, lui Dumnezeu.

„Văzui că mânia lui este înspăimântătoare și teribilă, și că, dacă El Și-ar întinde mâna Sa, ori dacă ar ridica-o cu mânie, atunci locuitorii lumii vor ajunge să fie ca și cum n'ar fi fost niciodată, sau vor suferi de boli de nevindecat și de plăgi pustiitoare venite asupra lor, fără putință de scăpare, ci urmând a fi distruși de ele. Groaza mă cuprinse și căzui cu fața înaintea îngerului și îl rugai să facă să se îndepărteze viziunea aceasta, să o ascundă din fața mea, căci era îngrozitoare. Atunci înțelesei ca niciodată importanța cercetării cu îngrijire a Cuvântului lui Dumnezeu, ca să știm cum să scăpăm de plăgile cari — zice Cuvântul — vor veni asupra tuturor netemătorilor de Dumnezeu, cari se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei pe frunțile și pe mâinile lor. Mi se părea o mare minune, ca oamenii să-și îngăduie să calce legea și Sabatul lui Dumnezeu, când așa mânie și urgie este rostită contra lor”. — „Experiențe și Viziuni”, pag. 66 și 67.)

Vieaja veșnică

„Apoi privirile îmi fură îndreptate asupra mării cerurilor și asupra comorilor păstrate acolo pentru credincioși. Toate erau plăcute și strălucite. Ingerii intonau cântări plăcute, apoi încetau cântarea, își lua coroanele de pe cap și le depuneau strălucind la picioarele iubitelui Domn Isus și cu voce melodioasă strigau: „Mărire, Aleluia!” Mă uni cu ei în cântările lor de laudă și mărire aduse Mielului, și de fiecare dată când deschideam gura să laud pe Domnul,

simțeam în nespus de mare măsură mărirea care mă înconjura. Era foarte multă, nespusă și veșnică mulțime de mărire. Îngerul zise: „Puținii rămași, cari iubesc pe Dumnezeu și țin poruncile Sale și sunt credincioși până la urmă, se vor bucura în mărirea aceasta, și vor fi totdeauna înaintea Domnului Isus, cântând cu sfinții îngeri”. — „Experiențe și Viziuni”, pag. 68.

Iubiți frați și surori, recitiți, cu rugăciune în inimile voastre, ultimul capitol din „Marea Luptă”: „Sfârșitul luptei”. Ascultați vocea Domnului. Puneți-vă în fața grozavei realități a judecății și a lacului de foc și, de altă parte, în fața asigurării glorioase a veșniciei pe noul pământ.

„Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă, trece-mi prin cuptorul de foc rărunchii și inima!” Ps. 26, 2. Unde este vieaja mea spirituală? Sunt eu gata pentru ținta divină? Voiu fi și eu printre aceste grăunțe păstrate cu grijă și din care niciunul nu se va pierde?; sau printre pleava care va fi arsă în foc veșnic?

F. Charpiot

Către Cercurile Tabita

Rugăm cordial ca să se țină regulat în fiecare al 3-lea Sabat din lună ora și programul pentru Tabita, publicat în Gazeta Slujbașilor.

Sabatul al 3-lea din lună este rezervat lucrării de binefacere și e bine ca, pe cât se poate, acest program să se țină înainte de prânz. Lucrarea de binefacere face parte integrantă din solia îngerului al treilea, potrivit celor scrise în capitolul 58 din Isaia și conform cu Mărturiile.

Uniunea Română
Departamentul Misiunii Interne

I. Reit

Misiunea Internă

Programul pe luna
Octombrie

Ziua Școlii de Sabat

Program

1. Cântare de deschidere
 2. Rugăciune
 3. Raportul Misionar al Comunității
 4. **Studiu biblic:** O școală de Sabat ideală
 5. Cântare specială
 6. **Studiu biblic:** Cugetări cu privire la Ziua Școlii de Sabat
 7. Cântare și rugăciune.
- b. Isus a folosit pilde și exemple noi.
- c. Să aveți o hartă misionară. Ioan 4, 35.
- d. Să aveți o țintă. Dumnezeu are o țintă.
- e. Membrii să fie activi. Mat. 10, 7.
9. Toți copiii să fie prezenți.
- a. Porunca Sabatului este și pentru ei. Exodul 20, 8.
- b. Planul lui Satana este ca copiii să fie împiedecați de a veni la adunare
- c. Satana îndemna pe părinții lui Izrail să-și treacă copiii prin foc pentru Moloch. 2 Cron. 33, 6.
- d. Isus a zis: „Lăsați copiii să vină la Mine”.
- e. Unde e turma care ți-a fost dată? Ier. 13, 20.
- f. Ei sunt moștenirea lui Dumnezeu. Ioel 2, 17.
10. Să facă eforturi pentru mișuni.

O Școală de Sabat

1. Ea se începe la timp, spre a se evita desordinea. 1 Cor. 14, 33.
2. Isus este acolo, chiar dacă sunt puțini prezenți. Mat. 18, 20.
3. Fiecare trebuie să-și ocupe locul său. Marcu 6, 39; Col. 2, 5.
4. Nimeni să nu lipsească. Toma a pierdut o binecuvântare, lipsind dela adunare. Ioan 20, 24.
5. Școala de Sabat este cea mai bună ocazie de dezvoltare. Ps. 1, 100.
6. În timpul serviciului divin toți trebuie să stea smeriți. Iacob 4, 10.
- a. Credincioșii trebuie să înge-nuncheze înaintea Domnului. Ps. 95, 6.
7. Fiecare să aducă un dar pentru Domnul. Ps. 96, 8.
- a. Nimeni să nu vină cu mâna goală. Exodul 23, 15.
- b. Isus primește și darurile mici. Marcu 12, 44.
8. Școala de Sabat trebuie să fie cât mai interesantă și cât mai plăcută.
- a. Aduceți exemple noi. Osea 12, 10.

Cugetări cu privire la Ziua Școlii de Sabat

Cel ce cade dela credință începe prin a neglija venirea la școala de Sabat. Cel ce vine regulat și punctual la Școala de Sabat este un membru viu și activ în toate lucrările Comunității.

Cu această ocazie vom face un apel serios către toți membrii Comunităților noastre ca să stăruiască a veni regulat și punctual la Școala de Sabat. Studiul zilnic al Lecțiunii este mijlocul cel mai bun pentru a ridica Școala de Sabat.

Redăm câteva reguli foarte im-

portante cu privire la sistemul pedagogic folosit de oameni învățați și care se potrivește și pentru Școlile noastre de Sabat:

a. Liberarea copilului de patimile lui, întărirea voinței și șlefuirea conștiinței lui.

b. Dezvoltarea simțului de a iubi ceea ce este frumos și a trezi în el sentimente de iubire compătimitoare pentru ceea ce este rău și urit.

c. Pregătirea copilului pentru loviturile și desamăgirile vieții.

d. Stabilirea unor bune raporturi între oameni. (Nu trebuie să ne supărăm unul pe altul).

e. Formarea caracterului: Caracterul este concentrarea unei voințe puternice.

Caracterul este liberarea de ispitele acestei lumi.

Caracterul este liberarea omului de sine însuși.

Caracterul este unitate în loc de desbinare.

Caracterul este învingerea lașității și leneviei.

Un mare pedagog spune:

„Învățătorul care predă numai cunoștințe este un meseriaș; dar acela care formează caractere este un artist”.

Această țintă se potrivește foarte bine și pentru școlile noastre de Sabat.

Școala de Sabat nu împarte numai cunoștințe, ci formează și caractere. În Școala de Sabat elevii sunt chemați la o cruciată împotriva deprinderilor rele.

Exemple biblice de caractere formate în Școala lui Dumnezeu: Iosif, Daniel, Rut, Estera.

Puterea obiceiului de a veni regulat la Școala de Sabat:

Isus: Luca 4, 16.

Pavel: Faptele 17, 2; 1 Tim. 4, 15.

Noi: 2 Petru 3, 18; Ebrei 10, 25; Coloseni 3, 16.

I. Reit

Programul Școlii de Sabat

Într'un articol precedent arătam însemnătatea unei atente împărțiri a timpului și îngrijita executare a fiecărei părți din programul școlii de Sabat, în așa fel, ca să constituie un mozaic de învățături, țintind toate către același scop. În continuare vom privi, din același punct de vedere, vestea misionară și repetiția lecțiunii.

Vestea Misionară (durata 10 minute). După ce am ascultat împrejurările în cari au avut loc exercițiile din Sabatul precedent, enumerăte de secretar prin raportul său și activitatea diferitelor ramuri, urmează vestea misionară care ne îndreaptă atenția spre alte școli mai îndepărtate. Gândurile noastre se îndreaptă atunci spre finuturile lumii păgâne, unde cunoștința de Dumnezeu este așa de redusă, și unde, prin spiritul de jertfă al fraților noștri și sacrificiul a mii de misionari, solia Evangheliei a făcut să dispară în multe locuri norii întunecoși ai păgânismului.

Cu scopul de a trezi în inimile noastre spiritul misionar, „vestea misionară” ocupă un loc important în programul Școlii de Sabat.

Vestile Misionare sunt alcătuite de Departamentul Școlii de Sabat după scrisorile și rapoartele venite direct dela misionarii noștri din câmpurile externe și nu este nicidecum o reproducere după rapoarte mai vechi, ci vestile cele mai recente.

Scopul acestor scrisori misionare este de a informa toate școlile de Sabat cu privire la lucrarea pentru care membrii lor se roagă și pentru care dau darurile lor benevole, și pentru a întreține flacăra focului misionar în inimile tinerilor și chiar și a celor mai în vârstă. Câți tineri nu s'au consacrat pentru lucrarea misionară ca rezultat al inspiratoarelor vesti misionare cetite din Sabat în Sabat?

Cel care prezintă vestea misionară, trebuie să aibe la dispoziție

cel puțin o săptămână, în care timp să se pregătească cu toată seriozitatea pentru prezentarea ei. Unde avem persoane destoinice, unul singur poate s'o prezinte în mai multe Sabate, ca să aibă astfel ocazia de a păstra o înlănțuire de idei și fapte, cari altfel ar scăpa atenției noastre. Când cel rânduit cu prezentarea ei poate memoriza cele cuprinse în ea, efectul va fi cu mult mai mare; dacă însă nu e posibil așa ceva, atunci să fie cetită corect și cu glas tare, ca toți cei prezenți să poată înțelege despre ce este vorba.

Copiii, juniorii sau tinerii sunt cei mai indicați a prezenta vestile misionare.

Nu este de ajuns ca vestea misionară să fie cetită sau povestită, atâta timp cât ascultătorii nu-și pot face o idee cât de slabă cu privire la ținutul despre care se vorbește. Ne este ușor să spunem că „vestea misionară de astăzi, 7 Octombrie, 1939, ne vine din ținutul Coastei de Fildes”, dar prin aceasta ascultătorii nu sunt pe deplin lămuriti. Dacă însă povestitorul are harta în față el poate arăta pe hartă ținutul sau țara despre care este vorba, și dacă mai adaugă că această colonie este vestită — după cum arată și numele — prin comerțul cu fildes și se găsește spre Sud-Vest de România, în Continentul Africei, aproape de Ecuator și vecină cu Liberia, singurul stat liber de negri din lume, reușind ca prin aceste amănunte importante să întipărească și mai bine în mintea ascultătorilor cele cetite.

Un lucru foarte important este să trezim interesul fraților noștri pentru câmpul din care ne vine vestea misionară. De aceea este bine ca în primul Sabat din trimestru să se aleagă două sau trei persoane, cari în scurte cuvinte să povestească câte ceva despre ținutul acela. Ceva despre locuitorii de acolo, obiceiurile lor, casele în care locuiesc, hainele pe

cari le poartă și hrana de toate zilele. Apoi ceva despre începutul predicării Evangheliei în acele locuri, numărul membrilor, al lucrătorilor, al caselor de rugăciune, al dispensarelor, ect. Acestea vor trezi un interes deosebit pentru această parte a pământului, către care toate școlile de Sabat își îndreaptă atenția un întreg trimestru.

Sfaturi pentru o cât mai bună expunere a vestii misionare le putem găsi în broșura „Vesti Misionare” și în diferite manuale de geografie, în dicționare și în articolele revistelor noastre sau în programele tineretului din anii trecuți.

Vestea misionară să fie povestită imediat după raportul secretarului și înaintea repetiției și nu după repetiție, cum greșit fac unele din Comunitățile noastre. (Vezi „Manualul Comunității”).

Frații Diriginți să folosească orice metodă bună spre a face vestea misionară cât mai interesantă, pentru ca inimile ascultătorilor să fie mișcate spre a contribui cu darurile lor benevole pentru înaintarea lucrării în câmpurile îndepărtate.

Repetiția lecțiunii (durata 10 minute). Scopul urmărit prin repetiția lecțiunii este să întipărească în mintea elevilor adevărurile importante învățate și să stabilească legătura între ideile din lecțiunea de mai înainte. Se vor alcătui câteva întrebări potrivite și se va stăruia a se obține răspunsurile cele mai nimerite. Cu această ocazie e bine să se facă apel mai mult la spiritul de discernământ al elevilor, astfel că mintea lor să fie pusă la lucru. Acesta este un bun mijloc pentru întipărirea învățăturii și adevărului Sfințelilor Scripturi.

Pentru prezentarea repetiției, trebuie să se aleagă aceeași persoană care a prezentat aceeași lecțiune la școala instructorilor din Sabatul trecut, deoarece ei au

și făcut un studiu mai complet al acelei lecțiuni. Un alt procedeu recomandat, este acela ca persoane destoinice să facă repetiția trei sau patru Sabate consecutive, urmărind a scoate în evidență de fiecare dată adevăruri și fapte noi, spre binele și dezvoltarea elevilor.

Indată ce s'a terminat ultima întrebare a repetiției, instructorii fac apelul membrilor, însemnând în carnet prezența și lipsa elevilor și studiul zilnic al lecțiunii. Instructorul are acum ocazie să adauge câte un cuvânt de laudă la adresa celor cari se străduiesc să studieze lecțiunea zilnic și în același timp să încurajeze pe acei cari n'au atins încă cifra 7 în studiul zilnic. Intrebați pe fiecare membru de câte ori a studiat și

scrieți acest lucru în dreptul lor. Unii dintre instructori nu trec decât atunci când o persoană a studiat de șapte ori; credem că acesta nu este mijlocul cel mai bun. Prin însemnarea studiului zilnic, instructorul stimulează și îndeamnă pe elevi să studieze cu și mai multă sârguință, până ce ajung să studieze lecțiunea în fiecare zi.

Urmează apoi strângerea darurilor. Fiecare clasă are două plicuri: unul pentru colecta școlii de Sabat iar al doilea pentru fondul de educație. Când toți elevii și-au dat darul lor, plicurile se pun în carnet, iar socoteala lor rămâne să fie făcută de instructor după lecțiunea pe clase.

Amintiți elevilor datoria ce-o avem de a vesti cât mai grabnic solia Domnului pentru timpul sfâr-

șitului. Secerișul este mare, dar mic este numărul secerătorilor. Avem nevoie de misionari în câmpurile externe și avem nevoie de ei în patrie. În măsura în care instructorii vor scoate în evidență însemnătatea darurilor din școala de Sabat, în aceeași măsură se va și putea răspunde la cererile din câmpurile misionare și a tinerilor din patrie cari doresc să urmeze școala misionară, spre a se pregăti pentru vestirea Evangheliei.

Dea bunul Dumnezeu să ne facem pe deplin datoria de ispravnicii credincioși, socotind că totul ce avem Îi aparține Lui și că sistemul dăruirii a fost rânduit de El pentru a ne desăvârși pentru moștenirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

C. Alexe

Spiritul profetic în Mișcarea Adventă

Cât de mare este privilegiul conducerii lui Dumnezeu în lucrarea de încheiere a predicării Evangheliei! Privilegiul acesta a fost făgăduit bisericii rămășiței în cartea Apocalipsului: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămășița seminței ei, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu, și țin mărturia lui Isus Hristos”. Apoc. 12, 17. Balaurul este Satana, care lucrează prin agenți ai răului. Vers. 9. Femeia este biserica. Vers. 1—6. Rămășița este, fără îndoială, ultima biserică a lui Hristos din timpul sfârșitului, care poate fi cunoscută prin aceea că ține poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus cum e arătată în Apoc. 19, 10. Ea e Spiritul Profetiei. În 1 Cor. 1, 6, 7 găsim următoarele: „In felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos”. Această mărturie a lui Isus, sau darul Spiritului profetic este manifestat lămurit în biserica rămășiței. Potrivit cu această făgăduință, darul acesta s'a

manifestat în această mișcare încă dela începutul ei. Mărturiile venite dela Dumnezeu prin izvorul acesta, au format o bună influență spirituală în vieța Adventiștilor de Ziua Șaptea și a călăuziț, lucrarea denominațiunii.

Secretul succesului

Alte biserici au căutat cu mult interes să afle dela noi care este secretul succesului nostru și în ce privește lucrarea din patrie și înaintarea misiunilor îndepărtate. Părea că ei cred că noi avem un popor deosebit de înțelept, care poate săvârși ceea ce alții n'au putut să facă. Dar nu așa stau lucrurile. Noi nu avem decât o mică părțică de inteligență omenească. „De pildă, fraților, uitați-vă la voi, cari ați fost chemați; printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales, Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari”. 1 Cor. 1, 26, 27.

Secretul succesului care aduce progresul acestei mișcări, stă în faptul că Dumnezeu ne-a dat măr-

turii directe prin darul Profetiei.

Pregătiri pentru criza care vine

Biserica stă la începutul încheierii celei mai mari crize. Această descriere scurtă este redată prin pana inspirației:

„Timpuri primejdioase stau în fața noastră. Vrajmașul ne urmărește de aproape. Noi trebuie să fim treji la postul nostru de pază împotriva lui. Trebuie să îmbrăcăm toată armătura lui Dumnezeu și să urmăm sfaturile date prin Spiritul profetic. Trebuie să iubim și să ascultăm adevărul pentru vremea noastră. Aceasta ne va feri de a trece prin cele mai mari desamăgiri. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin mărturiile date bisericii și prin cărțile cari au ajutat să se descopere datoria noastră de astăzi și poziția pe care trebuie s'o ocupăm acum. Soliile cari au fost date, rând pe rând, învățătură după învățătură, vor trebui ascultate. Dacă noi nu le luăm în seamă, ce desvinovățire mai putem aduce?” — „Mărturii”, vol. 8, pag. 298.

Conducerea acestei mișcări, simțind importanța neasemuită ca fiecare membru al bisericii, să primească chiar acum ajutorul și încurajarea pe cari Dumnezeu le-a dat prin sfaturile Spiritului Profetiei, dă indemnul ca aceste solii trimise din cer să fie studiate cu credincioșie.

O ocazie neobișnuită

De a încuraja fiecare familie care acum nu are scrierile Spiri-

tului Profetiei, să le procure fără întârziere, (cel puțin pe cele mai importante cari se găsesc la Editura noastră, traduse în limba română. N. R.)

Fiecare cămin Adventist de Ziua Șaptea trebuie să aibă cât mai multe din aceste scrieri. Comunitățile noastre, la rândul lor, trebuie să aibă în bibliotecile lor cât mai multe din aceste cărți, pentru folosul acelor cari n'au fost în măsură să și le procure pentru

căminurile lor. Cu toate acestea, biblioteca comunității nu trebuie să ia locul bibliotecii familiei. Când Adventiștii de Ziua Șaptea vor studia din nou aceste prețioase scrieri, mari binecuvântări vor fi primite de fiecare familie, inimile vor fi pline de însuflețire și de căldură, lucrarea misionară va înainta, și lucrarea de a pregăti un popor care să întâmpine pe Dumnezeu, va fi adusă la îndeplinire.

O scurtă biografie

(Urmare din No. 9.)

În 1855, în luna Noembrie, editura Review and Herald, cu presa de mână și cu alt material tipografic, a fost mutată din localul închiriat în Rochester, New York, în clădirea ridicată chiar atunci în Battle Creek, Michigan, la zidirea căreia contribuise așa de darnic cei ce iubeau lucrarea din acea localitate.

La câteva zile după ce fratele și sora White, împreună cu colaboratorii lor în lucrarea de editură, ajunseră la Battle Creek, s'a ținut o conferință spre a se face planuri pentru înaintarea acestei lucrări. La încheierea acestei adunări generale, un număr de probleme importante pentru întreaga biserică au fost descoperite sorei White. Ea scrise toate acestea și le dădu cetire în Sabatul următor seara, în comunitatea din Battle Creek. Când fu auzită solia care venea chiar la timp, membrii comunității recunoscără că aci era vorba de toate grupele de credincioși, și votară ca acestea să fie date publicității, adică să fie tipărite. În scurt timp apăru de sub tiparnița de curând reînființată un trăctat de șasesprezece pagini, purtând titlul „Mărturii pentru Comunitate”, primul dintr'o serie de scrieri, cari timp de cincizeci de ani s'au ridicat la cinci mii de pagini. Acestea toate sunt publicate în cele nouă vo-

lume de „Mărturii” (în limba engleză).

Istoria experienței fratelui și sorei White în timpul anilor cari urmară de a întemeia cu putere lucrarea de editură și organizația bisericii, este o istorie de suferințe, îndurând frigul în călătorii lungi, prin ținuturi nepopulate, o istorie de ocrotire deosebită din partea lui Dumnezeu de multe primejdii, de descurajări, deoarece atacurile vrăjmașului erau îndreptate împotriva lucrării, dar și de marea încurajare, deoarece puterea lui Dumnezeu se vădea prin aducerea biruinței în viața păzitorilor Sabatului, se vădea prin succesul în lucrarea acelor cari conduceau înaintarea cauzei adevărului.

Viziunea marelui conflict între Hristos și îngerii Săi deoparte, și Satana și îngerii lui de altă parte, dela începutul și până la încheierea lui, a fost dată sorei White în Ohio, cu ocazia unei immormântări în Martie, 1858, în școala publică din Lovett's Grove (acum Bowling Green). În cele două zile cari urmară, vrăjmașul încercă să-i ia viața, pentru ca să nu poată prezenta altora ceea ce îi fusese descoperit. Cu toate acestea, fiind sprijinită de Dumnezeu ca să facă lucrarea ce-i fusese incredințată, dădea o descriere a scenelor cari îi fusese prezentate, și

o carte de 219 pagini, — „Daruri Spirituale, volumul 1, Marea Luptă între Hristos și îngerii Săi și între Satana și îngerii săi”, fu publicată în vara anului 1858. Volumul a fost bine primit și foarte mult prețuit pentru limpezimea cu care înfățișa tabloul forțelor luptătoare în marele conflict, atingând punctele mai de seamă ale luptei, dar ocupându-se mai de aproape cu scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. („Experiențe și Viziuni”, pag. 127—265).

Însemnările zilnice ale Elenei White pentru ultimii cincizeci de ani ne arată că timpul ei era consacrat nu numai scrisului și lucrării publice, dar ea era preocupată și de îndatoririle căminului, de legăturile amicale cu vecinii, în deosebi cu aceia cari se aflau în nevoie, și ocazional dădea ajutor la fâlțuit și cusut reviste și tractate, ori de câte ori era mare zor în birourile editurii noastre.

La sfârșitul anului 1860, familia White număra șase membri, având patru copii activi, cel mai mic de câteva săptămâni, iar cel mai în vârstă de treisprezece ani. Dar, cel mai mic copil, Herbert, a trăit numai câteva luni, moartea sa aducând prima spărtură în cercul familiei.

Sforțările cele mai mari de a întemeia biserica și a organiza con-

ferințe, cu cereri de a scrie mult, a călători și a face lucrarea personală, ocupară anii cari urmară. Punctul cel mai înalt a fost atins cu ocazia organizării Conferinței Generale în luna Mai, 1863.

La câteva săptămâni după aceasta fratele și sora White vizitau Otsego, Michigan, ca să încurajeze pe lucrătorii evangheliști de acolo. Când grupa de lucrători se plecă în genunchi pentru rugăciune la începutul zilei Sabatului, Ellenei White îi fu arătată o viziune foarte cuprinzătoare cu privire la legătura care există între sănătatea corporală și spiritualitate, cu privire la însemnătatea faptului de a urma principiul dreptei în dietă și în îngrijirea corpului, și în ce privește foloasele leacurilor naturale, — aer curat, lumină dela soare, exerciții și folosirea rațională a apei.

Mai înainte de această viziune, prea puțină atenție și timp se dăduse chestiunilor sănătății și mulți dintre lucrătorii noștri istoviți fusese obligați să părăsească lucrarea pentru un timp îndelungat din pricina boalei. Cu toate că în vremea aceasta anumite persoane întreprindeau pe ici și pe colo reforme în ce privește felul de viață, Adventiștii de Ziua Șaptea, cu Sabatul și solia lor, nu se interesau decât foarte puțin de problema sănătății. Această descoperire dată Ellenei White la 6 Iunie, 1863, a făcut ca cei ce conduceau biserica de curând organizată, să-și dea seama de importanța reformei sanitare. În lunile cari urmară, când s'a văzut că solia despre sănătate este o parte din solia Adventiștilor de Ziua Șaptea, s'a inaugurat un program de educație sanitară. Începând această lucrare, s'au publicat șase broșuri de șasezeci și patru de pagini fiecare, intitulate „Sănătatea, sau cum să trăim”, compuse de James și Ellen White, în fiecare din aceste broșuri apărând un articol scris de ea.

Importanța reformei sanitare a fost foarte mult simțită de primii conducători ai lucrării, prin moartea timpurie a lui Henry White la

vârsta de șasesprezece ani, boala cea gravă a fratelui James White, care l-a ținut departe de lucrare timp de trei ani de zile, și prin suferințele multor altor predicatori.

Încă dela începutul anului 1866, răspunzând instrucțiunii date Ellenei White în ziua de Crăciun, 1865 („Mărturie”, vol. 1. p. 489) că Adventiștii de Ziua Șaptea trebuie să întemeieze o instituție sanitară pentru îngrijirea celor bolnavi și pentru darea de învățături sanitare, s'au chibzuit planuri pentru Western Health Reform Institute (Institutul Apusean pentru Reforma Sanitară) care s'a deschis în August, 1866.

Familia White trăind într'un fel de du-te-vino dela-și-la Battle Creek din 1865 și până în 1868,

starea sănătății fratelui White i-a făcut să se retragă la o mică fermă aproape de Greenville, Michigan. Departe de îndatoririle grele ale conducerii lucrării noastre, Ellen White a avut prilejul să scrie; și ea a întreprins prezentarea istoriei marelui lupte, așa cum i-a fost arătată mai pe deplin în repetate rânduri în mai multe descoperiri. În 1870, „Spiritul Profetiei”, vol. 1, a fost publicat, ducând istorisirea dela căderea lui Solomon. Lucrarea aceasta a fost întreruptă, și abia după șapte ani a putut să apară al doilea volum.

Când fratele White s'a restabilit pe deplin, a avut ocazia să se bucure văzând înaintarea lucrării și să facă planuri pentru extinderea ei.

Cursul de bucătărie ținut în Comunitatea București - Labirint

Cercul Tinerimii din Comunitatea Labirint-București a ținut un curs vegetarian pentru prepararea bucatelor. În fotografie, grupul celor ce au luat parte la acest curs, împreună cu cei ce au avut inițiativa predării lui.

Îată ce ne spune sora White despre aceasta:

„Să se țină cursuri de bucătărie.

Ori unde se află o puternică lucrare misionară în desvoltare trebuie să se întemeieze un astfel de restaurant, care să poată da un exemplu practic de felul cum trebuie să se pregătească hrană bună și sănătoasă. Lucrarea de a învăța pe popor cum să pregătească o mâncare, care să fie în același timp hrănitore și gustoasă, este de cea mai mare importanță”.

Iubitori de plăceri

Apostolul Pavel, condus de Dumnezeu, scria lui Timotei cu privire la starea spirituală și socială a omenirii din zilele din urmă. „Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi . . . mai mult iubitori de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”.

Când scriu aceste rânduri, am în fața mea mai multe articole, culese din diferite ziare și reviste de seamă din America, între cari se află câteva articole revelatoare și cari vin să confirme declarația apostolului.

Primul articol, din „Chicago Evening Paper”, este însoțit și de o fotografie în care se poate vedea o mare mulțime, din toate clasele sociale, adunată cu ocazia concertului dela 24 Iulie c.; dat de marea artistă franceză Lily Pons. La acest concert au luat parte peste 330.000 de oameni. Fără să mai țină seama de căldura înăbușitoare din acea zi, valorile de oameni se revărsau năvalnic spre parcul cel mare din Chicago. Din cauza prea marelui circulații, s’au produs atunci o mulțime de accidente. Dar nu atât numărul cel mare de participanți m’a impresionat, ci felul cum a ajuns aici această gloată. Concertul trebuia să înceapă la ora 8 seara, afară sub cerul liber. Pentru ca să-și asigure un loc bun, o doamnă în etate de 70 de ani a fost prezentă la ora 7 dimineața, îndurând arșița de dimineața și până seara, numai pentru a asista la concert. La ora 5 după amiază, trei ore înainte de începerea concertului, peste 5.000 de oameni erau prezenți. Sunt pe deplin convinși că dacă în locul concertului s’ar fi predicat Evanghelia cea curată și vestea apropiatei venirii a lui Hristos în mărire, nici a zecea parte din acest public n’ar fi fost de față. Oamenii aleargă totdeauna după senzațional. Dar orice efect are o cauză și adesea a-

ceastă cauză trebuie căutată în altă parte, decât în ceea ce izbește privirile. Omenirea de azi, în mod deosebit tineretul și copiii, sunt educați tocmai în această direcție.

Directorul universității din Minnesota (America de Nord) a scris de curând: „Astăzi ziarele, radio și cinematograful au mai mare influență asupra copiilor decât căminul, biserica și statul”. La acestea mai adăugăm constatarea făcută de conducătorul unei școli de băieți din Statele Unite, prin care arată că din 49.000.000 de tineri din Statele Unite, 36.000.000 sau aproape trei pătrimi, n’au trecut niciodată pragul unei biserici. „Totuși, adaugă el, putem să privim cu indignare când cetim că asociațiunea tinerilor comuniști din orașul Saratov (Rusia) a luat hotărîrea de a face din Hristos vrăjmașul public numărul unu”. Aceasta este situația din America, dar ceea ce este și mai dureros, e că această situație nu se mărginește numai la America, ci ca o caracatiță, această influență rea își întinde tentaculele ei otrăvitoare peste tot pământul. Cifrele de mai sus explică motivul pentru care Statele Unite au de opt ori mai multe cinematografe decât biserici. Cei cari până acum n’au înțeles că cinematograful, așa cum se prezintă astăzi, este unul dintre cei mai puternici factori cari sapă la temelia creștinismului și civilizației, pot să vadă lucrul acesta și din cele câteva dări de seamă relatate mai jos.

Dintr’o revistă intitulată „Prezbiterian” citez: „Există milioane de oameni în națiunea noastră (americană), cari n’au fost învățați că legea lui Dumnezeu spune ‚să nu omori, să nu furi’. Ei n’au nicio nustrare de conștiință când săvârșesc astfel de lucruri. Pentru ei lucrul acesta e ceva obișnuit. Milioane de tineri cresc ca să devină criminali; aceasta din cauză că am lăsat mințile lor în între-

gime needucate cu privire la legea morală, așa cum ne-a fost lăsată de Dumnezeu”. Rezultatul acestei neglijențe este că Statele Unite au de plătit anual un tribut de 15 miliarde de dolari pentru crimă. Cele mai sălbatice fapte se făptuesc în urma influenței exercitată de filmele de cinematograf, pe care tineretul o primește în clipele de recreație. Pe bună dreptate scria un scriitor englez: „Luați mașinăriile din mijlocul nostru și ne veți găsi mai barbari decât acum trei mii de ani în urmă”. Nu de mult, am cetit într’un ziar american o întâmplare adevărată. O mamă care avea o fetiță de vreo șapte anișori, fiind prea ocupată în casă, a dat fetei o bancnotă de 20 dolari, trimțând-o la prăvălie ca să cumpere ceva. Ea a mers, a schimbat bancnota și a cumpărat ce trebuia să cumpere. Intorcându-se spre casă, la un colț de stradă, a fost asaltată de vreo trei bandiți (băieți între 10—13 ani). Inarmați cu pistoale cereau fetei să le dea banii. Fiindcă aceasta ezita, ei s’au năpustit asupra ei, lovind-o unde nimereau, și după ce au bătut-o bine, i-au luat banii și au dispărut. Fetița s’a întors plângând acasă și a povestit mamei cele întâmplate. La interogatoriul luat de poliție, toți acești băieți au mărturisit că au învățat să facă aceasta dela un film de cinematograf. Dar lucruri și mai grozave decât acestea au loc aproape în fiecare zi, ca o tristă urmare a unei influențe nefaste. Intr’adevăr, filmul de cinematograf, această distracție, așa de obișnuită astăzi, este de cele mai multe ori o școală unde oamenii și mai ales tinerii învață tot felul de răutăți. Cinematograful este locul unde populația orașelor, care ar trebui să fie purtătoare de cultură, devine propagatoarea celor mai oribile vici.

Una din bisericile de seamă din America, care-și avea altădată de-

viza: „Predicarea Evangheliei la orice făptură”, a trebuit să reducă bugetul anual pentru misiuni, la 800.000 dolari față de 1.800.000 dolari, cât era acum 10 ani, în timp ce tot în America, se cheltuiește anual șase miliarde și jumătate dolari pentru jocuri și distracții. Aceasta încă dovedește că oamenii zilelor noastre sunt mai mult iubitori de plăceri decât de Dumnezeu.

Înainte de furtună sunt totdeauna câteva clipe de liniște. Săpăturile cari se fac astăzi la vechea Ninive au descoperit case de spectacol arhipline. Babilonul lui Nabucodonosor a căzut în timpul unei petreceri. Înainte de căderea imperiului roman de apus, poporul Romei cerea pâine și circuri. Lumea de azi duce o vieată de petreceri fără frâu. Această dovedește că furtuna se apropie și sfârșitul este aproape.

Din care clasă de oameni faci parte, iubite cetitor? Din ceata aceea mare care, ca și pe vremea lui Noe, mânca, bea, și petrecea, până în ziua în care a venit popotul? Dacă așa stau lucrurile, atunci te rog nu uita că la sfârșitul petrecerilor tale, vei avea să stai înaintea Dreptului Judecător, de teama Căruia vei striga munților și stâncilor să cadă peste tine și să te ascundă „de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie”.

Dacă însă, ești din mică ceată care merge spre culme, pe cărarea cea îngustă și spinoasă, nu uita că în curând „ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui”... Iar gura ta va striga: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredem, acum să ne veselim, și să ne bucurăm de mântuirea Lui”. Isa. 25, 9.

Ieremia Florea
Chicago, Statele-Unite

Una din miile acelea

Poporul Bisericii lui Dumnezeu veșmintelor pentru cei nevoiași? are multe motive să se considere Cuvintele amuțesc, acul zboară fericit. Unul din aceste motive cu înfrigurare, și rând pe rând care contribuie cu generozitate la sunt puse la o parte lucrările terminate, altele luându-le locul.

Tabita din Galați e una din miile acelea cari lucrează neînterupt pentru binele omenirii. Fotografia a fost luată când dela copilele de 10—12 ani până la surorile de 70—75 de ani lucrau de zor în orele regulate ale Cercului Tabita, când, adunate cu mic cu mare, și conștiente de imensa nevoie a unei omeniri în suferință, lucrează cu mâini harnice la pregătirea

(Urmare dela pag. 1)

cu platoșa credinței și având drept coif nădejdea mântuirii noastre și a altora, să înaintăm pe drumuri oricât de gloduroase.

Și să nu uităm o singură clipă că avem în fruntea noastră pe „una din căpeteniile cele mai de seamă”: pe „marele Voevod Mihail”, ocrotitorul copiilor poporului lui Dumnezeu, Căruia îi sunt supuși îngerii, stăpânirile și puterile.

„Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului”. Așa răsună de-alungul veacurilor cuvintele Lui de două ori milenare.

Cu El și cu zecile de mii de slujitori ai Lui vom răzbi prin valuri de foc. Cu El și cu ai Lui vom merge din biruință în biruință. În

schimb, Amăgitorul va da înapoi ne'necat. De fiecare dată ne vom întoarce din luptă având drept trofee alături de noi, mii și zeci de mii de suflete, cari până aci tânjeau în robie, în satanică și ucigătoarea robie a păcatului.

Și... după toate acestea, atât pe noi ostașii neînfricați ai credinței cât și pe ostaticii noștri aduși din tabăra Amăgitorului, — ne așteaptă cununa neprihănirii, cununa nevestejită a slavei pe care ne-o va da Judecătorul cel drept în ziua aceea, la arătarea Păstorului celui mare.

Până atunci însă să nu ne scape din auz: înainte.

Acest cuvânt este aducător de biruință.

Deci: înainte, mereu înainte!
Ion Bătrâna Voivodeni

Porunca II-a din Decalog

„Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedesește nelegiuirea părinților în copii, până în al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. Exodul 20, 4—6.

Prima poruncă proclamă unitatea Dumnezeirii. Este un singur Dumnezeu. Alt dumnezeu nu mai există. Această poruncă este un protest împotriva politeismului și împotriva oricărei superstiții sau religii care pune vreun lucru sau vreo ființă deopotrivă cu Dumnezeu. Ea este un protest împotriva științei care înalță natura mai presus de Dumnezeul naturii. Ea este un protest împotriva dualismului care susține coexistența și cooperarea forțelor. Ea este un protest împotriva teoriei despre evoluția speciilor, care se înalță mai presus de Dumnezeu și îi ia locul, făcând existența Sa nefolositoare, nici ca Creator, nici ca Mântuitor. Porunca întâia este un protest împotriva zeificării unui simplu om, care se ridică pe sine însuși mai presus de alți oameni și își arogă titluri și cinstiri cari se cuvin numai lui Dumnezeu. Această poruncă înalță însă pe Dumnezeu suprem, ca singura Ființă vrednică de închinare, cu care nimeni altul nu se poate compara.

A doua poruncă ne oprește să ne facem chipuri sau asemănări de lucruri, cari sunt pe pământ, sau în apă, sub pământ și nici să le slujim lor. Ea interzice idolatria și materialismul. Ea prezintă pe Dumnezeu ca pe o ființă spirituală, care nu poate și nu trebuie să fie reprezentată prin vreun lucru de pe pământ, ci să I se aducă

închinare în spirit și adevăr. „Dumnezeu este spirit și cei ce se închină Lui, trebuie să I se închine în spirit și adevăr”. Ioan 4, 24. După cum porunca întâia prezintă pe Dumnezeu ca singurul Dumnezeu, tot astfel și a doua Il prezintă ca pe o ființă spirituală care nu poate fi reprezentată prin vreun lucru material de pe pământ sau de sub pământ.

Poate că nu este necesar să mai spunem că această poruncă interzice idolatria în forma ei grosolană. Niciun cetitor al acestor rânduri nu este un închinător la astfel de idoli. El ar privi cu compătimire asupra acelor cari ar mai putea fi încă atât de neștiutori încât să aștepte ajutor dela vreun idol făcut de mâini omenești. De aceea nu vrem să ne mai oprim și să încercăm a mai zugrăvi răul pe care idolatria la adus în lume, și degradarea în care s'au scufundat popoarele idolatre, ci vrem să continuăm a lămuri însemnătatea acestei porunci și aplicația ei asupra lumii moderne și a datinilor ei.

Inchinarea la chipuri

Repetăm că poate niciunul din cetitorii acestor rânduri nu e un închinător la idoli, în sensul general al interpretării date acestei prescripții. Cu toate acestea, unii, și poate mulți, se fac vinovați de călcarea poruncii a doua. Există astăzi milioane de oameni cari vizitează bisericile și cari mărturisesc a servi viului Dumnezeu, dar cari se prostern încă înaintea chipurilor și înalță rugăciuni către ele, și chiar dacă nu înaintea chipului însuși, totuși înaintea persoanei pe care o reprezintă chipul. Chiar dacă unii ca aceștia tăgăduesc din toate puterile că ei s'ar închina la chipuri, vrând să spună că ei ar privi dincolo de chip, la persoana pe care o reprezintă chipul, totuși nu trebuie să uite, că exact-aceeași pretenție o

aveau și idolatrii din vechime. Niciun „păgân” inteligent, niciun Grec învățat, niciun Roman cult, n'ar fi admis nici pentru nimic în lume că el s'ar închina chipului înaintea căruia se pleca. Pentru el, acesta nu era decât un simbol, o preînchipuire, o icoană, care ar reda pe dumnezeul real. Și totuși porunca a doua este împotriva oricărei închinări de felul acesta.

Ingenunchind înaintea unui chip, chiar dacă închinarea nu e adusă chipului în sine, aceasta este într'adevăr o călcare a poruncii tot așa ca și prosternerea păgânilor înaintea chipurilor lor. Porunca zice: „Să nu te închini înaintea lor”. Aceasta interzice cu totul ingenuncherea înaintea chipurilor. Dacă se obiectează că nu ar fi oprit a se pleca înaintea chipurilor, când obiectul închinării nu este chipul, este în deajuns a atrage atenția la litera poruncii: „Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești”.

Dacă porunca ar fi zis: „Să nu te închini înaintea lor, spre a le servi”, poate că ar fi fost o scuză pentru închinarea înaintea chipurilor, dacă obiectul închinării nu este chipul însuși. Dar noi cetim: „Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești lor”. Aceasta însemnează că noi nu trebuie nici să ingenunchem înaintea lor și nici să le servim. Porunca: „Să nu te închini înaintea lor”, este completă. Ea oprește ceea ce fac milioane de oameni astăzi. Susținerea că chipurile ne ajută să ne putem închipui mai bine pe Dumnezeu și pe sfinții Săi, nu e primită în fața lui Dumnezeu. Porunca lui Dumnezeu stă împotriva acestei păreri. Dumnezeu nu dorește ca noi să ne facem vreun chip cioplit sau vreo asemănare a vreunui lucru din cer sau de pe pământ, pentru a-l vedea mai bine. El este spirit și noi trebuie să ne închinăm Lui în spirit și adevăr, iar nu prin chipuri cioplite.

Un Dumnezeu gelos

Mai există totuși și alte feluri de a călca această poruncă. Noi înțelegem că nu e mai puțin rău ca să-ți faci chipuri de lemn și de piatră și să te închini la ele, de cum este să-ți faci chipuri în gând și să te închini la ele. Adevăratul înțeles al poruncii, pentru omul civilizat, poate fi deci acesta: Să nu-ți faci chip din vreun lucru, cu gândul că ar preînchipui pe Dumnezeu.

Scopul poruncii, cre oprește facerea și închinarea la chipuri, este că Dumnezeu este un Dumnezeu gelos. Cuvântul evreesc redat aici prin „gelos” este interesant, și învederează o însemnătate mai mare de cum i se dă de obicei. A fi gelos însemnează a nu suferi nici un rival, a pretinde o atenție exclusivă. Dar sensul cuvântului „gelos” e și mai adânc decât acesta. El însemnează a veghea cu seriozitate și cu băgare de seamă; a fi treaz și a păzi ca nimenea să nu aducă vreo vătămare celui iubit; a fi gelos însemnează a păzi și a ocroti. În 2 Cor. 11, 2, Pavel zice: „Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu”. Cuvântul ne arată aici însemnătatea cuvântului „gelos”, după voia lui Dumnezeu, care însemnează și zelos, a fi cu zel.

Gelozia lui Dumnezeu însemnează mai mult decât a suspecta pe un rival și a-l urî. Aceasta e un zel divin pentru binele nostru, și o grijă ca să nu ne vatăme cineva. Este o grijă protectoare și o supraveghere îndreptată numai în favoarea noastră și pentru folosul nostru. Este o grijă părintească față de copilul său. Aceasta este o gelozie asemenea cu a profetului Ilie, când, după experiența sa de pe muntele Carmel, a zis: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul oștirilor”. 1 Regi 19, 10. Această râvnă sau gelozie este la fel cu a lui Pavel din textul pe care l-am citat deja: „Sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu”, sau se potrivește declarația Domnului: „Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion”. 2 Cor. 11, 2, Zah. 1,

14. Acest fel de gelozie este cu totul altceva decât gelozia de rând și este ocrotitoare, și purtătoare de grijă pentru cel iubit.

Bunătațea și asprimea lui Dumnezeu

Cugetând asupra felului în care se poartă Dumnezeu cu poporul Său, Pavel se simțea îndemnat să exclame: „Uită-te dar la bunătațea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut, și bunătațe față de tine”. Rom. 11, 22. Această declarație nu e numai interesantă, ci și plină de însemnătate. Dumnezeu este bun, dar și aspru. Unii uită aceasta. Ei vorbesc despre iubirea lui Dumnezeu, dar uită că iubirea cu severitatea sunt surori. Ei sunt voioși a primi iubirea lui Dumnezeu, demonstrată prin darurile și făgăduințele Sale, dar ei ezită adesea să primească și să vadă iubirea lui Dumnezeu în necazuri, în amărăciune și durere. Totuși iubirea lui Dumnezeu se manifestă la fel în toate acestea. Chirurgul care face o operație cu bisturiul ascuțit, care taie adânc, ca să scoată orice rădăcină a cancerului amenințător, îndepărtează tot ce pare inoportun, și apoi coase cu fir de mătase și argint carnea rămasă sănătoasă, după ce rana a fost bine spălată și curățată. Această operație poate să pară crudă și aspră, și chiar nefolositoare. Firește, o mamă care privește cum cuțitul taie în carnea copilului ei, poate să tremure de frică și să i se pară că chirurgul e prea aspru și tăra milă. Totuși ea se stăpânește, dându-și seama că medicul știe ce face. Ea înțelege că nu ar fi o iubire, ci o cruzime, din partea doctorului, dacă n'ar curăți bine și radical orice urmă de cancer, sau dacă ar fi întârziat cu operația sa, până ce tot trupul s'ar fi infectat. Ea nu încearcă să oprească pe chirurg, ci are încredere că el știe ce face. Iar când copilul ei se face iarăși sănătos, ea este întotdeauna recunoscătoare medicului, deși operația sa a fost poate prea dureroasă.

Iubirea trebuie să producă câteodată și durere. Unele lucruri se

învață numai prin necazuri; — pe altă cale nici n'ar putea fi învățate. Chiar și Hristos „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit”. Ebr. 5, 8. Voia lui Dumnezeu a fost „să desăvârșească prin suferință, pe Căpetenia mântuirii lor”. „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. Ebr. 2, 10, 18.

Noi nu putem înțelege de ce Dumnezeu a rânduit astfel ca copiii să sufere urmările păcatelor părinților lor. Aceasta pare o cruzime, dar nu știm dacă s'ar fi găsit altă cale mai bună. În lumea noastră pare însă necesar, ca fărădelegea să fie răsplătită pe dată. Dar pentru anumite motive s'a rânduit astfel ca ceea ce seamănă omul să și secere. Atât pe cât putem vedea noi, nu a existat altă cale. Grâul va aduce grâu și nimic altceva. Căci dacă grâul sămănat ar produce uneori grâu, iar alte ori trifoiu, sau urzici, atunci omul ar depinde în totul de întâmplare. Pentru asigurarea vieții și pentru fericirea și stabilitatea ei aceleași cauze produc aceleași efecte.

Dacă o grindă de anumite dimensiuni este cunoscută ca având o anumită greutate; dacă un cablu de fontă de un diametru și-ar schimba pe neașteptate greutatea și volumul, ce s'ar întâmpla atunci cu întreprinderile omenești? Toate calculele și întreprinderile omenești, și toate străduințele lor sunt întemeiate pe siguranța și neschimbabilitatea legilor naturii. Pe acestea se întemeiază arhitectul și inginerul, agricultorul, meșterul, artistul, gospodina etc., toate depind de aceste legi. Dacă două și cu două fac uneori patru și alteori cinci, atunci existența nu numai că ar fi nesigură, dar chiar imposibilă. Intreaga viață depinde de legi neschimbate. Din acest punct de vedere, aceasta este una din marile învățături pe cari Dumnezeu caută să le întipărească în ființele oamenilor. Orice accident, orice catastrofă ne arată

(Urmare la pag. 14)

ÎNTRU CEI MICUȚI

Șarpele în Paradis

Intr'una din serile următoare, Nicușor zise:

— Mătușică dragă, când ne-ai povestit mai deunăzi despre șerpii din pustie, m'am gândit la șarpele din Paradis. Cred că și această poveste o putem așeza printre celelalte povești cu animale din Biblie.

— Sigur că da, dragă Nicușor. Și cred că vrei să ne povestești chiar tu această istorioară adevărată.

— Cu plăcere!, ne asigură Nicușor, și începu:

— Era o grădină mare și frumoasă și în ea locuiau primii oameni. Acolo erau mulți pomi frumoși cu fructe plăcute și prin grădină curgea un râu cu apă răcoasă. Aceasta era grădina Paradisului. Acolo mai erau de asemenea multe animale domestice și sălbatece, dar nu atât de sălbătice, încât să facă vreun rău omului. Ele se lăsau toate conduse de Adam și Eva și se bucurau de numele frumoase pe cari le primise dela oameni. Și în fiecare seară, în răcoarea zilei, Dumnezeu venea în vizită la oameni, și nu numai Adam și Eva se bucurau de vizita aceasta plăcută, ci și toate animalele pe cari El le crease.

Lor le plăcea foarte mult să vadă pe Creatorul lor stând de vorbă cu oamenii în grădină, în amurgul atât de frumos. Și Dumnezeu zise oamenilor:

— V'am dat tot felul de verdețuri cari cresc pe fața pământului și tot felul de pomi cari fac roade, pentru hrana voastră! . . .

De asemeni, bunul Dumnezeu voia ca oamenii să învețe pe animale ce să mănânce, de aceea El

dădu oamenilor instrucțiuni cu privire la hrana animalelor.

— Inșă, le-a mai zis El, nu trebuie să mâncați din pomul acela care este în mijlocul grădinii, căci în ziua în care veți mânca din el, veți muri! . . .

Pomul cunoștinței binelui și răului fusese făcut pentru încercarea iubirii și ascultării lor față de Dumnezeu. Dacă ei aveau să asculte de porunca Lui, Dumnezeu putea să vadă că ei Il iubeau; dar pentru că au fost neascultători, a trebuit să sufere pedeapsa neascultării lor, și aceasta a fost moartea.

Ei auzise foarte bine cele ce le spusese bunul Dumnezeu, și de aceea depindea de ei ca să asculte de cuvintele Creatorului lor.

În caz că aveau să fie ascultători, ar fi putut să rămână pentru totdeauna în grădina aceea frumoasă, inșă, în caz că nu aveau să asculte porunca, trebuia să părăsească grădina și să moară.

Intr'o seară, Eva trecu pe lângă pom și privi spre fructele cele frumoase cari atârnav în pom. Deodată auzi o voce. În pom era un șarpe care îi spuse:

— Oare să fie adevărat că Dumnezeu a zis să nu mâncați din pomul acesta?!

Pe vremea aceea șarpele era una dintre cele mai frumoase și mai înțelepte creaturi din Paradis. El se putea ascunde de minune printre crengile încărcate de fructe ale pomului oprit. Și știa să vorbească atât de plăcut și blând, încât Eva rămase foarte încântată la cuvintele lui. Totuși se gândi la porunca lui Dumnezeu, și de aceea răspunse:

— Da, noi mâncăm din roadele

pomilor din grădină, inșă despre pomul din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: „Să nu mâncați din el și să nu vă atingeți de el, căci altfel veți muri!”

Atunci șarpele spuse:

— O, nu credeți aceasta! Cu siguranță că nu veți muri; din contră, din ziua în care veți mânca din el, veți fi ca Dumnezeu și veți cunoaște binele și răul!

Eva privi ceva mai de aproape pomul. Ea văzu fructele cele frumoase atârând, și în loc să fugă din calea ispitei, ea luă din fructe și mănca. Apoi îi întinse din acela și lui Adam și mănca și el.

Acum li se deschiseră ochii și văzură că erau păcătoși, și se rușinară.

Ei văzură că cerescul veșmânt de lumină, cu care sunt înconjurați numai cei fără păcat, fusese luat dela ei, și de aceea își făcură haine din frunze de smochin. Între timp, se făcuse seară și deodată ei auziră vocea lui Dumnezeu în grădină. Ei se temură de El, și după cum fac și astăzi oamenii, când sunt neascultători, se ascunseră printre copaci.

Dumnezeu strigă:

— Adam, unde ești?

Și Adam răspunse:

— Am auzit vocea Ta în grădină și m'am temut, căci sunt gol și de aceea m'am ascuns! Atunci Dumnezeu a zis:

— Nu cumva ai mâncat din pomul despre care ți-am poruncit să nu mănânci din el? . . . Și Adam răspunse:

— Ah, iubite Doamne, femeia pe care mi-ai dat-o Tu, mi-a dat, și eu am mâncat!

Atunci Dumnezeu a zis femeii:

— De ce ai făcut așa?

Și ea de asemenea s'a scuzat că șarpele a înșelat-o și n'a putut să facă altfel. Atunci Dumnezeu le-a

dat pedeapsa pe care o meritau și șarpele și-a luat și el partea lui. El fusese unul din cele mai frumoase animale din grădina Edenului, dar acum ajunsese cel mai înjosit și disprețuit. El trebuia de acum să se târască pe pânțe și să mănânce țărână toată vieața.

Și din ceasul acela n'au mai avut voie să rămână în grădina cea frumoasă. Dumnezeu îi alungă din ea și puse la intrare un înger cu o sabie de foc în mână, care să nu mai lase să intre înăuntru.

(Urmare dela pag. 12)

același adevăr al imutabilității legilor lui Dumnezeu. Ascultarea de ele aduce libertate și vieață; călcarea lor aduce dezastru și moarte.

În aplicarea legii Sale, Dumnezeu trebuie să fie nepărtinitor. Atât cel sfânt, cât și cel păcătos, trebuie să asculte sau să sufere urmările neascultării. Dacă un creștin își clădește o casă dintr'un material bun, dar nu după legile geometrice, Dumnezeu nu va interveni printr'o minune ca să împiedece prăbușirea ei. Sunt anumite formule și anumite dimensiuni și greutatea care trebuiesc bine combinate. Spre exemplu: O scândură cu dimensiunea de 2 cm. pe 10, va suporta o greutate mai mare decât alta de 2 pe 4. Să presupunem că un creștin, neținând seama de sfatul celor cunoscători, s'ar hotărî să pună la pardoseala casei sale scânduri de 2 pe 4, susținând că Dumnezeu va sprijini podeaua ca să nu se dărâme. Noi admitem că Dumnezeu poate face aceasta, dar care ar fi rezultatul, dacă Dumnezeu ar face așa pentru omul acestă? Oamenii ar începe atunci să gândească cum că toate scândurile de aceeași dimensiune poate să aibă aceeași rezistență. Și toți ar începe să calculeze altfel rezistența scândurilor, și ar întrebuința la casele lor aceste șipci slabe.

Și atunci, Dumnezeu va trebui oare să facă pentru fiecare minunea de a le feri casele de dărâmare, sau ar face aceasta numai

„..... Terminat Campania“

Din câmp au început să sosească la redacție telegrame aducând vești îmbucurătoare despre merul Campaniei de Toamnă.

Comunitatea Deleni a fost cea dintâi care a anunțat încheierea cu succes a Campaniei, înainte de 18 August. Au urmat apoi: Mălușteni, Moșna, Corni Albești, Sișcani, Obârșeni, Grivița-Tutova, Duda, Galați, Bârlad, Cahul, Tecuci. Vor mai fi și alte Comunități cari au încheiat Campania la această dată, dar n'am putut să trecem aci decât pe cele ce ne-au anunțat.

În anul acesta, Campania de Toamnă a început în mijlocul frământărilor și neliniștilor de tot felul. Teama de viitor face ca orice inimă să tremure. Pare a nu mai fi nicio rază de nădejde de niicăeri.

Dar despre vremurile acestea s'a vorbit de mult, foarte de mult, și cel care a cercetat de aproape oracolul divin — Sfânta Scriptură — n'a fost surprins de desfășurarea evenimentelor, ci dimpotrivă, a văzut în toate acestea degetul lui Dumnezeu, care conduce

treburile lumii noastre.

În fața tuturor acestor lucruri, o nouă însuflețire cuprinde pe cei ce au în inima lor fericita nădejde a creștinului. Ei pornesc înainte cu avânt, pregătindu-se să întâmpine pe Mântuitorului lor iubit, și în același timp caută să vestească în dreapta și în stânga apropierea acestui fericit eveniment, așteptat cu atâta dor de mii și milioane de creștini de-a-lungul veacurilor.

Întâmplările grozave din zilele noastre pregătesc sufletele oamenilor ca să-și plece urechea la cele ce au vorbit profeții lui Dumnezeu pentru pământul nostru. Niciodată n'au fost mai adevărate ca acum cuvintele Mântuitorului: „Ridicați-vă ochii și priviți holdele, cari sunt albe acum, gata pentru seceriș”. Ioan 4, 35.

Să urmăim cu toții pilda Comunităților de mai sus, și să ducem pâinea vieții unei lumi care piere. Vom fi răspunzători înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pentru timpul pierdut în zadar. Să ieșim la lucru!

M. Ionescu

pentru creștin? Și dacă El ar face pentru toți așa, nu ar deduce unii creștini, că dacă Dumnezeu a ajutat ca scândurile sau șipcile de 2 cm. pe 4, (în loc de scândurile de 2 cm. pe 10), să fie suficiente pentru podea, va ajuta El ca și șipcile de 2 cm. pe 2 să țină podeaua? Pe ce bază ar putea Dumnezeu să implinească asemenea cerințe? Sau Dumnezeu ar împlini dorința creștinului numai la șipcile de 2 cm. pe 4, și s'ar opri aci. Sau Dumnezeu ar păstra în mod minunat casele creștinilor făcute din material subțire, iar pe ale necredincioșilor, făcute cu acelaș material, le-ar lăsa să se prăbușească?

Dumnezeu a stabilit totuși anumite valori în natură, cari rămân mereu aceleași. Un cablu de fontă de o anumită dimensiune și dintr'un anumit fel de material, re-

zistă la o anumită presiune. Și tot așa stau lucrurile și cu alte lucruri sau materiale. Ele au anumite proporții și anumite dimensiuni, pe cari oamenii trebuie să le respecte. Altfel vieața ar fi insuportabilă.

Orice dezastru dovedește consecința călcării legii valorilor. Un dig se surpă. Un cazan explodează. Un acoperiș se prăbușește. Acestea sunt rezultatele nesocotirii unor legi. Și astfel oamenii învăță să nu mai nesocotească legile fizice și matematice. Statul a înființat diferite mijloace de control, pentru ca oamenii să respecte aceste legi. Dacă oamenii fac astfel, cu atât mai mult Dumnezeu, vrea să ne învețe, că atât legile naturii, cât și legile morale, sunt legi imutabile și neschimbătoare.

(Va urma)

„Ferice de acum încolo de morții cari mor în Domnul!”

O mamă din Izrael a adormit în Domnul. Pe ziua de 10 August 1939, ne-a părăsit sora *Wilhelmine Proksch*, în etate de 62 de ani, membră a Comunității Câmpulung-Bucovina.

Cu drept se poate spune despre ea cuvântul din Apoc. 14, 12:

„Aici este răbdarea sfinților”, și de aceea se potrivesc minunat cele spuse în versetul următor: „Ferice de acum încolo de morții, cari mor în Domnul!”

În toate încercările, suferințele și lipsurile, ea a mulțumit Domnului pentru iubirea Sa nemărginită. Lauda și preamărirea Numelui lui Dumnezeu i-au devenit un obicei atât de constant, încât a fost pentru toate recunoșcătoare lui Dumnezeu. Deși văduvă și săracă în bunuri pământești, s'a gândit totuși continuu la lucrarea Domnului și la interesele ei. A dat cu bucurie și prefera să suferă lipsă și să-și reducă cheltuielile pentru traiul zilnic, în loc de a-și micșora daturile ei regulate. Unde era vorba de ajutor, ea era în frunte. În ultimele zile din viață, avu grijă ca să-și pună darul pentru școala de Sabat la o parte, așa că în timp ce corpul ei fără viață zăcea în sicriu, darul ei mai intra în clasa ei iubită. În darea zecimii a fost de o conștiințiozitate exemplară, zeciuind chiar cel mai mic dar pe care-l primise de la cineva. Pentru aceasta Domnul a și binecuvântat-o cu așa belșug, încât a putut rămâne până la sfârșit o adevărată mamă a săracilor. De abia veșnicia va descoperi lucrarea acestei creștine nobile.

Și apoi a venit boala, această boală grozavă, care a chinuit atât de cumplit corpul ei slab! Dar a suportat totul cu răbdarea unei sfinte, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate. Când era compătimită, găsea aceasta fără folos, căci rugase pe Domnul să-i dea privilegiul de a avea parte de suferințele Sale, pentru a participa și la bucuriile Sale în veșnicie. Și astfel,

ea nu vedea în boala și în grozavele ei dureri decât împlinirea rugăciunii-lor.

Pe când se afla fiul ei la patul ei de suferință, primi o telegramă prin care fu chemat la postul său. Acum el sta înaintea alegerii: pe de o parte se afla mult iubita sa mamă în ultimele ei clipe, pe de altă parte îl chema datoria. În rugăciune serioasă el prezentă această chestiune Domnului și primi răspunsul de a lăsa pe mama lui să decidă. În mod hotărât și clar, ea îi spuse: „Pleacă la datorie, copilul meu!” A fost cu siguranță una din cele mai frumoase biruințe ale unei mame creștine. Fiul ei a ascultat și își luă rămas bun pentru ultima dată pe acest pământ dela mama lui iubită. O, ce despărțire solemnă și neuitată! Mama cere să fie ridicată în perne, spre a mai asculta încă o dată cuvintele vieții, cetite de fiul ei, care apoi ingenunchează spre a se ruga pentru ultima dată împreună cu mama lui. E seară, dar camera e luminată de prezența ingerilor lui Dumnezeu. Iată acum două mâini slabe se așează pe capul fiului iubit, dar de pe niște buze scumpe de mamă pornesc cu claritate solemnă cuvintele: „Domnul să te binecuvinteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze Fața Lui peste tine, și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe Fața peste tine și să-ți dea pacea!” Încă o îmbrățișare, un sărut și cu un zâmbet ceresc mama șoptește: „Acum du-te, du-te la datorie! La revedere acolo sus!”

După vreo câteva zile sosește ultima luptă. Scumpa bolnavă e mai mult ținută pe brațe, dar gura tot mai șoptește rugăciuni. Adoarme liniștită în seara zilei de 10 August. Ea s'a luptat lupta cea bună, și-a isprăvit alergarea, a păzit credința, și de acum o așteaptă cununa neprihănirii, pe care i-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Dar nu numai ei, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.

Aceasta este mângâierea familiei ei, precum și a Comunității din care a făcut parte. Toți deplâng pierderea ei. Se va simți lipsa ei în familie. Comunitatea a pierdut o bună și conștiințioasă slujbașă în diferitele ramuri în cari a activat în mod zelos și consacrat. În deosebi o deplângă tineretul și copiii, cărora le-a fost o adevărată mamă.

În ziua immormântării vine numeroasa ei rudenie din oraș și mulțimea vecinilor, cunoștințelor și prietenilor ei, cărora le-a vestit adevărul lui Dumnezeu și acopere corpul ei neînsuflețit cu flori și coroane.

Fr. Manchen a vestit cu această ocazie Cuvântul lui Dumnezeu, arătând cât de fericii putem fi, dacă în viață am primit pe Isus! Cuvântul viu, rostit prin gura servului Său, are o in-

fluență covârșitoare asupra mulțimii adunate. Aproape niciun ochiu nu rămâne neumezit de lacrimi.

În cele din urmă coboară sicriul în cămăruța cea liniștită, unde va sta corpul neînsuflețit al iubitei noastre surori până va trece mânia lui Dumnezeu peste acest pământ, urmând să se ridice îmbrăcat în slavă cerească în zorile zilei fericite a revenirii scumpului nostru Mântuitor Isus, pe care toți o dorim.

Fie ca toți să avem atunci parte de o fericită întâlnire cu Domnul nostru și cu toți mântuitori Săi!

Comunitatea Câmpulung-Bucovina

Cu multă durere primim vestea încetării din viață, în ziua de 26 Iulie 1939, a sorei *Anie Rădoi*, soția fratelui *Gheorghe Rădoi*, casierul Conferinței Suceava-Prut.

Vieța sorei *Anie Rădoi* a fost un adevărat model pen-

tru toți membrii Comunităților din Muntenia, Moldova, Banat-Crișana și Bucovina, unde au fost chemați de Domnul ca să lucreze în această sfântă lucrare.

A trecut prin multe suferințe, așa încât, cu puțin înainte de moarte, a rugat pe cei din jurul ei să-i cânte la moarte cântarea: „Obosit și nfrânt de cale lungă”, căci se simțea foarte obosită.

Immormântarea a avut loc în ziua de 27 Iulie în Cernăuți, unde sora era membră a Comunității No. 1. Un numeros public a luat parte la immormântare, ascultând cu această ocazie solia mângâietoare a lui Dumnezeu, rostită de fratele Ștefan Demetrescu.

Avem toată nădejdea că Domnul o va învia la arătarea Sa și-i va face parte de bucuriile veșnice în împărăția Sa, unde nimic n'o va mai despărți de cei iubiți.

A. Popov

Sora *Dobra Stoian Ioițeva*, din Comunitatea Bazargic, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 22 Aprilie, 1939. La vârsta de 75 ani sora noastră încheie socoteala vieții sale cu speranța cea vie în suflet că la apropiata venire a Domnului, când trâmbița arhanghelului va răsună puternic se va trezi și dansa și va putea să se bucure de răsplătirea sfinților. Sperăm că o vom vedea la învierea dreptilor.

Th. Coconcea

Sora **Floarea Prian**, în etate de 23 ani, din comuna Poenari-Vulpești, membră a Comunității București-Labirint, a adormit în Domnul în ziua de 25 Iulie, 1939.

La înmormântare a luat parte corul Comunității și o mare mulțime de oameni, cari au ascultat solia mântuirii. Sora a rămas credincioasă lui Dumnezeu, dând dovadă de mult zel misionar. Chiar în ziua morții a dăruit o Biblie unui om, rugându-l s'o citească și să păzească poruncile lui Dumnezeu. Credem că Domnul îi va răsplăti credințioșia și o vom vedea la învierea dreptilor.

V. Georgescu

Copilul **Benică Burciu**, în vârstă de 1 an și 8 luni, fiul fratelui Gh. Burciu, din Comunitatea T. Severin, a fost chemat la odihnă după o scurtă suferință, în ziua de 20 Decembrie, 1938. Părinții lui au rămas cu nădejdea cea mai frumoasă că la revenirea lui Isus vor primi în brațe pe scumpul lor copil.

D. Roibescu

Sora **Rada S. Mocanu**, în etate de 19 ani, membră a Comunității Nicolesți, jud. Râmnicul Sărat, a adormit în Domnul la 29 Aprilie, 1939, după o scurtă suferință.

Despărțirea soarei de noi ne-a întristat mult, fiind o membră credincioasă, care prin viețea ei a fost un model demn de urmat. La locul de odihnă a fost condusă de mult popor, care, atât acasă, cât și la locul de odihnă, a auzit cuvintele pline de mângâiere ale Mântuitorului, care ne-a dat făgăduința că în curând va veni pentru a aduna pe credincioșii Săi, ca să-i ducă în împărăția bucuriei Sale.

Sperăm să o vedem la ziua mântuirii.

C. Popescu

Copilul **Paul**, în etate de 4 ani, fiul fratelui Gh. A. Iancu, din Comunitatea Cărbunești-Prahova, a adormit în Domnul în ziua de 15 Mai 1939. Părinții au rămas cu mângâierea reverderii în fericita dimineață a învierii celor drepti.

Copilul **Ioan Gh. P. Pană**, în etate de 1 an și 8 luni, fiul fratelui Gh. P. Pană din Comunitatea Aricești-Rahitivan-Prahova, a adormit în Domnul în ziua de 28 Iunie, 1939. Părinții au rămas în speranța că-l vor primi pe brațele lor la revenirea Domnului.

Fetița **Lidia I. State**, fiica fratelui Petre I. State, în etate de 4 ani și 5 luni, din Comunitatea Râncezi-Prahova, a fost chemată la odihnă în ziua de 1 Iulie, 1939.

Nădăjduim că Domnul o va reda părinților la venirea Sa.

Scarlat D. Popa

Copilul **Daniel**, în etate de 4 ani, fiul fratelui Crăciun Păscuț, membru

al Comunității Piatra, jud. Teleorman, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 3 Mai, 1939.

Părinții au rămas cu speranța că Domnul îl va aduce la arătarea Sa în slavă iarăși în brațele lor.

Ioan Mihăiță

Fratele **Feodor Boiciuc**, în etate de 34 de ani, membru și presbiter al Comunității Rjaveniți, jud. Hotin, a fost chemat la odihnă în ziua de 14 Aprilie 1939. Sperăm că la arătarea în slavă a Domnului Hristos să vedem și pe fratele Boiciuc în rândurile mântuitorilor.

Fratele **Ilie Cimbru**, în etate de 35 de ani, membru al Comunității Ilișești-Stroești, jud. Câmpulung-Bucovina, a adormit în Domnul după o grea suferință în ziua de 8 Martie 1939.

Primise de curând adevărul, dar a fost un membru curajos și a rămas statornic până în ultima clipă, cu toate că a trebuit să treacă prin grele încercări. Cu cuvinte de încurajare pentru toți cei din jurul său, și-a luat rămas bun dela cei iubiți ai săi, până la revederea în veșnicie.

C. Grăjdinoiu Ionescu

Fratele **Petrache Drăgănescu**, în etate de 73 de ani, membru al Comunității Braniște, jud. Vlașca, a adormit în Domnul în ziua de 15 Mai 1939. Sperăm să-l vedem la învierea dreptilor.

I. Pascu

Fratele **Ioan Ruțchi**, în etate de 67 de ani, membru al Comunității Cernăuți II, a adormit în Domnul în ziua de 19 Februarie 1939. Nădăjduim că Domnul îi va răsplăti credințioșia la arătarea Sa în slavă pe norii cerului.

Fratele **Andrei Iablovski**, membru al Comunității Cernăuți II, a fost chemat la odihnă în ziua de 31 Martie 1939. Credem că Domnul îi va face parte de învierea dreptilor.

Fratele **Marin I. Marin**, în vârstă de 23 de ani, membru al Comunității Urleta, județul Prahova, a fost chemat de Domnul la odihnă în ziua de 16 Mai 1939. Avem speranța că fratele nostru care a rămas credincios până la sfârșit, va primi cununa vieții și va moșteni făgăduințele Domnului.

Sora **Stanca Ion Gh. Niță**, în etate de 70 de ani, membră a Comunității Măgureni, județul Prahova, a adormit în Domnul în ziua de 28 Mai 1939. Sperăm că Domnul îi va face și ei parte de învierea celor drepti.

Fratele **Stănică N. Tănase**, în etate de 19 ani, membru al Comunității Țigănești, județul Teleorman, a fost chemat la odihnă în ziua de 25 Mai 1939. Deși tânăr, el a rămas credincios până la sfârșit. Pe patul de suferință, în ultimele clipe, a cântat câteva cântări de laudă lui Dumnezeu, dovedind prin aceasta că dădeja mântuirii era vie în inima sa. Credem că Domnul îl va învia la arătarea Sa.

Sora **Sofia Arnăutu**, în etate de 55 de ani, membră a Comunității Congaz, județul Cahul, a adormit în Domnul în ziua de 4 Iunie 1939. Avem încredere că bunul Dumnezeu îi va face parte soarei noastre de învierea dreptilor.

ANUNȚURI

Cine știe unde se află sora Elena Sângeorzeanu, membră a Comunității București-Labirint, este rugat să comunice la adresa: Ioan Turlea, str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu, No. 116, București IV.

Facem cunoscut că după termenul de o lună dela data acestei publicații, Comunitatea va proceda conform Manualului Comunității, pag. 98.

Sora **Veronica Marta**, din Bârlad, are o fetiță de 6 ani, pe care vrea s'o dea de suflut unei familii credincioase, dorind să fie crescută în temere de Dumnezeu. Doritorii se pot adresa: D-lui D. M. Făurescu, strada I. C. Brătianu 56, Bârlad.

Dorim să angajăm ca ucenic la un atelier de electricitate sau lăcătuș mecanic, pe fiul nostru, în etate de 14 ani și jumătate. Are 7 clase primare și 2 industriale și bune aplicații pentru această branșă. Sabatul liber. A se adresa: Gheorghe Soare, Soc. „Dacia Romană”, Moreni, jud. Prahova.

Pantofăria „Roșiorul” din Pitești caută un conducător, care să cunoască rihtuutul. Va fi bine plătit. Sabatul liber. Doritorii se vor adresa: Florea Postelnicescu, Smârdan 20.

„Curierul Misionar”

Foaiete lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: **V. Florescu**

Prețul acestui număr lei 10.

Abonamentul pe un an lei 100.